

PROLOGAS

Nėra daug priežasčių, kodėl dvi apsiaustais vilkinčios žmogystos turėtų susitikti vidury nakties.

Tas sąrašas trumpas, ir visi jo punktai skamba nederamai.

Viena iš priežasčių gali būti meilė. Bet dažniau tai būna aistra.

Aistra pinigams. Aistringas tikslo siekimas. Keršto troškimas.

Kai kuriais atvejais meilė ir sukursto visas šias aistras. Tiksliau, meilės stoka.

Tokios keistos prieštaros susiklosto retai, bet visada baigiasi tragiškai.

Vyras rymojo prie sienos, po plačiu gobtuvu paslėpęs bejausmį veidą.

Praėjo jau kelios minutės, bet jis tik dabar ėmė nekantrauti. Apšiaustu uždengtus pečius slėgė įtarūs žvilgsniai. Garsus vidinis balsas įkyriai ragino viską užbaigti, nustelbdamas kur kas švelnesnį balselį, įkalbinėjantį eiti šalin. Įsiklausius į jį, vyrui nusmelkdavo širdį. Bet jis dar tvirčiau atsirėmė į sieną, lyg siekdamas įsitvirtinti šioje

akimirkoje, įsisavinti šį sprendimą, kol dar nesuvokė neišvengiamos tiesos su visomis jos pasekmėmis.

Pro plyšį aptrupėjusioje skersgatvio sienoje prasiskverbė mėnulio šviesa. Blyškūs jos pirštai nusidriekė iki vyro, ir jam kažkodėl tapo nejauku.

Taip, saulė jam patiko kur kas labiau už šį šiurpų jos priešininką.

Vyras su apsiaustu išvydo artėjantį šešėlį ir greitai atšlijo nuo sienos. Šešėlis sustojo priešais jį ir virto kai kuo apčiuopiamu, mirtingu. Taigi, jie stojo akis į akį, nors gobtuvai visiškai slėpė veidus.

– Žinai, ką turi padaryti?

Antrosios šešėlinės žmogystos balsas buvo kaip auksas – sodrus ir minkštas. Jis buvo įgudęs iš žodžių nuausti kai ką gražesnio už juose glūdinčią prasmę.

– Iš dalies, – atsakė pirmasis.

Nukleiptu batu pabrūžavo į nelygiai sudėtus grindinio akmenis. Garsusis balsas vis dar stebė tą tylųjį, liepiantį bėgti kuo toliau nuo nelemto sprendimo.

– Tai ir puiku. – Antrasis šešėlis įsikišo ranką į kišenę. – Tikiu, kad manęs nenuvili.

– Nieko negaliu pažadėti.

Vyras iš kišenės į vėsų orą ištraukė sunkią piniginę.

– Šitų turėtų užtekti viskam.

Pirmasis vyras paėmė sunkią, sidabrinių prikimštą piniginę. Sumišęs nurijo seiles.

– Taip, turėtų užtekti.

– O dabar... – jo pašnekovas pritildė balsą, – pasistenk, kad tai atrodytų tikra. *Itikink* mane.

Pirmasis vyras tyliai atsakė:

– Aš tai padarysiu.

Jo galvoje užvirė dar aršesnis mūšis. Bet jis jau buvo įpratęs nekreipti dėmesio į tą nesiliaujančią sumaištį, tad ir dabar jos nepaisė. Niekas neišgelbės jo nuo likimo. Net ir tas švelnus, įtaigus balselis.

Nepažįstamasis greitai linktelėjo po gobtuvu ir tyliai nužingsniavo į šešėlį.

– Kam tau to reikia?

Sumišusį vyrą įveikė smalsumas ir klausimas išsprūdo savaime. Laukdamas atsakymo jis prispaudė prie krūtinės piniginę, mėgaudamasis apčiuopiamu saugumo jausmu.

Klastūnai šešėliai, visuomet trokštantys išgirsti paslaptis, regis, prisislinko prie jo.

Vyras tik tyliai tarstelėjo per petį:

– Žiaurumą visada gimdo meilė.

Dėl to sudaromos keisčiausios sąjungos. Nors buvo pasislėpę po apsiaustais ir gobtuvais, šiuodu nepažįstamieji jautėsi matomi kaip ant delno.

1 SKYRIUS

Pajedina

Ant grindų kaptelėjo kraujo lašas. Jis suteršė spindinčias marmurines grindis po drebančiomis mano kojomis.

Spoksojau į tą raudoną dėmę, ausyse spengė, akyse mirguliavo.

Medus. Tai tik medus.

Per mano koją vinguriavo kraujo upeliukas, toks sraunus, kad susverdėjau. Sosto menė ėmė suktis kaip tas sidabrinis žiedas man ant nykščio – galbūt ir dėl to, kad palengva suvokiau savo likimą. Mirkėdama išsižiūrėjau į žvilgančias grindis ir išvydau blankų merginos atspindį. Jos veidas buvo purvinas, akys paklaikusios dėl ateities, kurios ji dar nematė ir kurios nesitikėjo išvysti. Pečius siekiantys balti kaip sidabras plaukai buvo prilipę prie tokio pat balto prakaituoto veido. Ji siūbavo, lyg stovėtų ant mylimo vyro batų. Rankos buvo surakintos jai už nugaros, pro nubrozdintą odą sunkėsi kraujas.

Ji buvo sugniuždyta. Ji buvo persigandusi.

Ji bus nuotaka.

Bet to negali būti. Aš viską iš jo atėmiau. Už tai jis mane nužudys. Turi nužudyti.

Staiga suspaudė krūtinę ir užėmė kvapą. Gerklėje įstrigo neištarti žodžiai. Mirtis – tai likimas, kuriam ruošiausi visą gyvenimą. Liki-

mas, kurio nusipelniau. Jutau jį purvinais pirštų galais, nuo kurių amžinai lašės svetimas kraujas; apie jį bylojo raidė, išraižyta virš smarkiai tvaksinčios širdies, reiškianti mano silpnumą.

Mirtis – vienintelis pastovus dalykas mano gyvenime. Ji lyg sena draugė, kiekvieną kraupią mano paslaptį paverčianti ginklu. Ji pavadina mane silpna, o aš išgirstu, kad esu prasčiokė. Ji sako, kad esu pasmerkta, o aš tai priimu kaip rimtą pažadą. Ji – tai ranka, kurios griebiuosi kruvinais pirštais, nes jos artume randu paguodą.

O šioje kurtinamoje nežinios tyloje girdėjau vien tik spengimą.

– Pajedina.

Įsitempiau, ir tuo pat metu stipriau susigniaučė mane laikantys pirštai. Taip pat sėkmingai jis galėjo pavadinti mane išdavike. Žudike. Prasčioke, kenkiančia elito karalystei. Nes šiuose rūmuose buvau žinoma tik tokiais vardais. Tokiais vardais mane šaukė ilijanai, kai buvau vedama pas karalių. Jie apibūdino visą trumpą nereikšmingą mano gyvenimą.

Atplėšiau akis nuo kraujo raštų ant grindų.

Medus. Tai tik medus.

Regos lauke atsirado juodi nublizginti batai, susiliejętys su tokio-
mis pačiomis tamsiomis kelnėmis. Žvilgsnis pakilo aukštyn aptempta medžiaga ir siūlėmis, slepiančiomis tvirtą kūną. Prisiverčiau kilstelėti galvą ir tiesiai prieš save išvydau jo diržo sagtį ir dėžutę, nekaltai gulinčią jo delne. Žinojau, kas padėta ant aksominio pamušalo, – akies krašteliu pastebėjau blizgesį. Nežiūrėjau į tą pusę, tarsi taip galėčiau išvengti šio žėrinčio negandos ženklą ant piršto.

Dar aukščiau pamačiau susiglamžiusius marškinius. Apžiūrėjau kiekvieną sagą ir galiausiai sustojau ties apykakle. Nuo tada, kai jis ištarė man nuosprendį, dar nebuvo pažvelgusi jam į akis.

„Tu būsi mano nuotaka.“

Jačiausi taip, lyg vėl būčiau įmesta į Žaidynes ir turėčiau apsimes-
ti tuo, kas nesu. Negalėjau pažvelgti jam į akis – būčiau išvydusi ka-
ralių. Nužudžiau žmogų, kurio atspindį regėdavau žaliose jo sūnaus
akyse. Iš jo beliko prisiminimų nuotrupos, glūdinčios mano galvoje ir
sudažytoje, jo kardo suraižytoje širdyje. Aš tuo pasirūpinau.

Niekaip neįstengiau pažvelgti į Kitą.

Perstėjo gerklę.

Turbūt sukūriau kai ką blogesnio už jo tėvą.

– Pajedina, – jo balsas buvo stulbinamai švelnus ir priminė laiką, kai tuo nesistebėdavau, – pažvelk į mane.

Nebe pirmą kartą jis ištare šiuos žodžius, man vengiant jo žvilgsnio. Bet dabar dar labiau nenorėjau jo matyti. Praeitį mane skaudino daug labiau nei jo panašumas į karalių, nužudžiusį mano tėvą. Buvo išdavysčių. Buvo nuoskaudų. O istoriją rašantys karaliai jos taip lengvai neužmiršta.

Bet jo tonas man buvo pažįstamas, ir aš, atitraukusi žvilgsnį nuo susiglamžiusios jo apykaklės, pakėliau galvą.

Išvydau žalias akis. Tokias, kokios buvo ir kokios visada bus. Jis žiūrėjo į mane, o aš žiūrėjau į jį. Nusikaltėlė be tėvo ir sūnus, nuolat bandantis įtikti savajam. Tokie mudu buvom ir visada būsim.

Pirmą kartą nuo Dubens mūšio mudu iš tikrųjų pamatėm vienas kitą.

Jo veide pasirodė nei tai niūri šypsena, nei tai grimasa. Atrodė buginamai.

– Būsimoji Ilijos karalienė prieš nieką nesilenkia.

Tai išgirdus man išdžiūvo burna. Dvariškiai pasviro į priekį, kad geriau girdėtų. Atrodė priblokšti ir baisiai sumišę. Į mane smigo kelios dešimtys porų akių, jos tyrinėjo randą ant kaklo ir kraują ant kūno. Vertino šią naująją Sidabrinę Karę, nusikirpusią kaip tik tai, nuo ko ir gavo šią pravarde. Trumpi plaukai nebeslėpė mano trapumo, priešingai, jį įžūliai demonstravau.

Didikai stebeilijosi ir bandė padaryti kokias nors išvadas.

Aš buvau aiškiaregė, neturinti aiškiaregystės galios. Prasčiokė, kažkaip išgyvenusi Valymo žaidynes, išdavusi savo šalį, nužudžiusi karalių ir, neįtikėtina, vis dar stovinti prieš juos.

Štai tada atokiausioje smegenų kertelėje išgirdau šnabždant Mirtį. Tą savo dalį, kuri susitaikė su nuolatine grėsme vos tik sužinojusi, ką reiškia būti bejėge šioje karalystėje. Jis pavadino mane karaliene, o aš girdėjau tik juoką.

Nes toks likimas gali būti baisesnis už pačią Mirtį.
– Atpančiok ją, – nerūpestingai paliepė karalius.
Ant kūno pajutau sudiržusius delnus. Užėmė kvapą.
Kajus.

Nesusilaikiusi atsisukau. Deginantis troškimas pažvelgti į jį nustelbė visa kita.

Bet sutikau ne jo žvilgsnį. Ne, šios akys buvo rudos ir spinduliavo neapykanta. Tai buvo ne tos akys, kurių kaskart ieškodavau minioje. Ne tos, kurios pagarbiai žiūrėdavo į mane, o aš mėgaudavausi jų žvilgsniu. Ne tos, kurios suskaičiuodavo strazdanas ant mano nosies ir pastebėdavo kiekvieną mano virptelėjimą.

Tai buvo tas pats imperialas, aguonų lauke neatsargiai nupjovęs man nuo kulkšnių virves. Ėmiau dar labiau virpti. Šis vyras buvo kaltas dėl kiekvieno mano kraujo lašo, sutepusio marmurines grindis. Jis atsainiai timptelėjo grandinę, kuria buvo surišti mano riešai, dar labiau nubrozdino odą. Jo judesiai buvo tokie pat šiurkštūs kaip ir rankos.

Akys pritvinko ašarų, ir aš sumirksėjau, mėgindama jas nuryti. Jaučiausi nusilpusi; papurčiau galvą, kad praskaidrėtų protas. Prikančiau drebančią lūpą, kad neišsiduočiau. Virpėdama iš skausmo nekantriai apžvelgiau menę, ieškodama jo, bet regėjau tik nepažįstamus veidus.

Gana apsimetinėti. Gana slapstyti. Velniop viską. Šią akimirką man jo *reikėjo*.

Deja, niekur jo nemačiau. Pirmą kartą nuo tada, kai Laimikio prospekte pavogiau tuos sidabrinius, pasijutau klaikiai vieniša.

Spragtelėjus spynelei antrankiai atsileido.

Grandinė nukrito ant grindų, žvangtelėjo į akmenį, sutepė jį krauju. Garsas nuaidėjo puošnioje sosto menėje, lyg skelbdamas pabaigą. Laisvės, už kurią tenka brangiai mokėti, pabaigą.

– Dabar daug geriau.

Nusisukau nuo žiopių minios, pažvelgiau į karalių ir pamačiau, kad jis maloniai šypsosi. Trindamasi nubrozdintus riešus žiūrėju, kaip Kitas tiesia man ranką jau be tos juodos dėžutės, kurios taip

bijojau. Mirksėdama pažvelgiau į jo delną – geros valios ženklą. Tik vienas prisilietimas išdavikę skyrė nuo būsimos karalienės.

Mūsų žvilgsniams susitikus, karalius drąsinamai linktelėjo. Bet tuo pat metu nebyliai priminė, kad mano nuomonė čia niekam nerūpi.

Taigi uždėjau savo purviną plaštaką ant rašaluoto jo delno ir leidausi pritraukiama artyn.

Pamaniau, kad jam turbūt atgrasu laikyti ranką, suvariusią kardą jo mylimam tėčiui į krūtinę, juolab mauti žiedą ant piršto, nuo kurio varvėjo jo kraujas. Lyg atsakydamas į mano galvoje besisukančias mintis, karalius švelniai spustelėjo man plaštaką. Tai turėjo nuraminti, bet išgąsdino labiau už bet kokią grasinimą.

– Mes, ilijanai, esame įsitikinę, kad prieš dešimtis metų įveikėm Marą, – sosto menėje nuskambėjo tvirtas ir valdingas Kito balsas. Tonas man buvo pažįstamas; supratau, kad taip kalbėti jis išmoko iš tėvo. – Taip, mūsų galios yra Maro dovana, kita vertus, tai ir spjūvis į veidą. Liga, turėjusi mus išžudyti, sukūrė stiprų elitą. Elitą, saugantį silpną mūsų karalystę nuo užkariautojų. Elitą, demonstruojantį savo jėgą per Valymo žaidynes.

Menėje pasklido pritiriamas murmesys, žmonės išdidžiai linkčiojo. Laikiau prikandusi liežuvį, nors širdyje tvenkėsi pyktis ir kaito skruostai. Aš jiems tebuvaу pramoga, silpnumo pavyzdys. Buvau pastatyta ant pjedestalo tik tam, kad žmonės rodytų į mane pirštais, baksnotų, tyčiotųsi ir gėdytų.

– Bet Marą išgyveno ne tik elitas, tiesa?

Tai išgirdus mano įniršis pravėso, burna išdžiūvo. Laikas, regis, sulėtėjo. Pasisukau į jį ir pamėginau išgirsti, kas slepiasi po tais žodžiais.

– Ne, išliko ir prasčiokų, – ramiai kalbėjo jis. – Ilijanų, neįgijusių ypatingų galių. Daug metų visi gyvenom santarvėje, bet paskui prasčiokus imta persekioti ir tremti vien dėl to, kad jie silpnesni.

Man ėmė prakaituoti delnas jo saujoje. Kūnas sustingo, lyg ko laukdamas: galbūt nuosprendžio, o gal malonės.

Karalius, kurį kadaise pažinojau kaip Kitą, savo žaliomis akimis apžvelgė didikus. Pro paauksuotos karūnos plyšelius kyšojo šviesūs

plaukai, spindintys lyg aureolė. Kai vėl prabilo, balsas skambėjo labai ryžtingai ir ramiai, tarsi jis būtų repetavęs.

– Jei norim, kad didžioji mūsų karalystė išliktų, turim priimti prasčiokus.

Man ėmė linkti kojos, bet Kitas neleido parkristi. Lyg žinodamas, kaip mane paveiks jo žodžiai, stipriau suėmė už rankos. Vaizdas akyse ėmė lietis. Didikų lūpos judėjo, rankos kilo, lyg mėgindamos prieštarauti, bet aš nieko negirdėjau ir nieko kito nesuvokiau, tik šią akimirką ir jos nešamą viltį.

Kitas vėl prakalbo, jo balsas nustelbė minios riksmus ir užesį mano ausyse.

– Atėjus laikui atsakysiu į jūsų klausimus. O dabar, kad visiems būtų ramiau, trumpai paaiškinsiu padėtį. Atsisėdęs į tėvo sostą ėmiau suvokti, kad Ilija ritasi į pakalnę. Per šias kelias savaites apie mūsų karalystę sužinojau daugiau nei kada nors anksčiau. – Jis pakreipė galvą ir pasižiūrėjo į vieną žmogų iš būrio. – Anksčiau Kalumas buvo mano kalinys. Jis vadovavo Pasipriešinimui. Maniau, kad tai radikali organizacija.

Man šoktelėjo širdis, ėmiau dairytis ir...

Štai jis žmonių jūroje. Pirmiausia pastebėjau šviesius plaukus, pasukui skvarbias mėlynas akis. Sugavęs mano žvilgsnį Kalumas linktelėjo. Suspaudžiau lūpas ir sutramdžiau šypseną, kurią taip norėjau jam pasiųsti. Padėkojau jam mintyse, tikėdamasi, kad jis tai išgirs per visą maišatį mano galvoje.

Kitas kalbėjo toliau, ir šnabždesiai sosto menėje pamažu nurimo.

– Bet kuo daugiau jį klausinėjau apie nusikalstamas veiklas, tuo daugiau jis man papasakojo apie mano paties karalystę. Pasirodo, mūsų ištekliai pavojingai senka, nes jau kelis dešimtmečius gyvenam izoliuoti nuo pasaulio. Lūšnyne gyventojų skaičius auga ir mūsų šalyje jau nebeužtenka jiems vietos. Sprendžiant pagal dokumentus, pastariaisiais metais maisto produktų grėsmingai mažėjo.

Karalius ramiai dėstė apie Ilijai gresiančią pražūtį, tarsi nuo mano pabėgimo visą laiką būtų tyrinėjęs tėvo nesėkmių sąrašą, su kuriuo jam teks tvarkytis. Prisiminiau tą akimirką Svilėje, kai išrėžiau Kajui

tiesą apie mūsų karalystės bėdas. Visą gyvenimą praleidau sausakimšame lūšnyne kėsdama badą. Nieko nuostabaus, kad dokumentuose atsispindi maisto stoka; aš ją patyriau savo kailiu.

– Doras ir Tandas mums neparduos galvijų, javų ar žinių, kaip pri-
taikyti Svilę žemės ūkiui. – Kitas apžvelgė priblokštus didikus. – Be
jų pagalbos mes neturėsime ką valgyti ir negalėsime plėstis. Izramo van-
denys, Sėklius, ilginiui darosi vis pavojingesni. Net žuvys traukiasi
nuo mūsų krantų. – Jo balsas darėsi vis rimtesnis; gaudyte gaudžiau
kiekvieną žodį. – Jei neatversim sienų ir neleisim prasčiokams gyventi
tarp mūsų, ši elitinė karalystė žlugs.

Pasigirdo šūksniai, bet karalius kalbėjo protingai, ir galiausiai vi-
siems teko nutilti.

– Aplinkiniai miestai neprekiaus su mumis, jei ir toliau būsim elito
visuomenė. Prieš trisdešimt metų, mano tėvui pradėjus Valymą, Ilija
nutraukė ryšius su Doru, Tandu ir Izramu. Jiems tai buvo taip pat
nuostolinga, kaip ir mums. Deja, nutrūkusius santykius ne taip lengva
atkurti. Jie nebenori net girdėti apie mus.

Man krūtinę užliejo šiluma, apėmė be galo keistas jausmas. Tik po
kiek laiko suvokiau, kad tai viltis. Bet savo akimis mačiau, kokie prie-
šiški mūsų atžvilgiu Doro piliečiai, kaip jie nekenčia elito. Ne todėl,
kad elito nariai turi galių, o dėl to, kaip elgiamasi su jų neturinčiais.
Ilija daug metų iš aukšto žiūrėjo į savo kaimynus, todėl reikės
duoti aiškų geros valios ženklą, kad būtų atkurta taika.

Aš vėl susverdėjau.

Tas geros valios ženklas būsiu aš.

Išvydusi, koks likimas manęs laukia, pasijutau apdujusi ir apmiru-
si. Vieninga Ilija buvo didžiausia mano, prasčiokės, svajonė. Troškau
gyventi šalyje, kur man nebereikėtų apsimestinėti tuo, kas nesu, kad
likčiau gyva. Bet apgailėtinas, nepatiklus mano proto balselis tvir-
tino, kad tai negali būti Kito tikslas. Juk jo tėvas darė viską, kad tik
išnaikintų prasčiokus.

– O Pajedina Grėj...

Vardo skambesys sugrąžino mane į šią gluminančią tikrovę.

– ...nėra tokia išdavikė, kaip atrodo. Mudviejų sąjunga būtų lyg taikos pasiūlymas aplinkinėms karalystėms. Aiškiai parodytume, kad prasčiokai vėl laukiami Ilijoje, ir tai paskatintų mūsų kaimynus atnaujinti prekybą su draugiškai nusiteikusiu elitu. – Kitas šyptelėjo sučiauptomis lūpomis. – Mūsų santuoka taptų mano viešpatavimo pradžia, ir mudu sukurtume stipresnę Iliją, nei ji kada nors buvo.

Nagrinėjau kiekvieną žodį, skaidžiau į skiemenis, mėgindama suprasti, ką visa tai reiškia. Tada Kitas atsisuko į mane ir išėmė iš akso-minės dėžutės žiedą. Visos mano mintys išsilakstė. Apkvaitusi pagalvojau, kad jis išgirs mane ryjant seiles ir pamatys siaubą mano akyse.

Jo žvilgsnis tapo švelnus, akyse išvydau savo atspindį.

Jam buvo taip pat baisu, taip pat nesmagu, kaip ir man. Gal net labiau. Žiedas drebančioje jo rankoje simbolizavo tai, ko jis buvo mokomas nekęsti. Ir štai jis pasipriešino mylimo tėvo valiai, kad išgelbėtų karalystę.

Taigi leidau jam pakelti kairę mano ranką. Leidau pamatyti, kad esu tam pasiryžusi, net jei ir nerimauju. Atėjo mano eilė nešti pokyčius, kaip visada svajoju, net jei karaliaus mintys skyrėsi nuo manųjų. Jis troško bet kokiomis priemonėmis atgaivinti karalystę, o aš atidaviau savo ranką tik tam, kad Ilija būtų vieninga.

Pasiaukojau dėl reikalo, dėl kurio kentėjo ir žuvo prasčiokai.

Aš buvau galia, kurios jiems stigo.

Žiedas dzingtelėjo į nulaužtą nagą. Kitas žvilgtelėjo į mane, nebyliai prašydamas leidimo.

Visi mano gyvenimo įvykiai vedė į šitai. Į šią trumpą drąsos akimirką.

Linktelėjau, ir jis užmovė žiedą man ant piršto.